

Tijana Grumić

OVO JE NAJSTRAŠNIJI DAN
U MOM ŽIVOTU

Po motivima istoimene knjige
Jasminke Petrović

Beograd, februar 2016.

LICA:

- Strahinja
- Maša – Strahinjina simpatija
- Mama – Strahinjina
- Tata – Strahinjin
- Jelena – Strahinjina sestra
- Pavle – Strahinjin najbolji drug
- deda Zdravko – Mašin deda
- baba Gvozdenka – komšinica
- Nastavnica srpskog
- školski Psiholog
- Tetkica
- Havarisani
- Drugari iz razreda
- komšinica Mira
- teta Lela – Mašina mama
- Tomislav – Jelenin dečko

Strahinja mnogo priča, ali ga često ne čuju.

I

Moja porodica na papiru

Strahinja čita iz vežbanke.

STRAHINJA:

Moju porodicu čine moji mama, tata i sestra Jelena. Tetka i teća ne žive sa nama, ali su toliko često kod nas ~~skoro kao Jelenin dečko Tomislav koji nam ne izbija iz kuće!~~ da ih ja računam u najbliže članove svoje porodice. U mojoj porodici mi smo svi veoma bliski, što se najbolje vidi za doručkom. Sada ću vam opisati kako izgleda jedno sasvim obično jutro u našoj kući: Prvi u našoj kući uvek se budi tata – on je veliki ljubitelj televizije zdravog života i zato rano leže i rano ustaje. Dok se Jelena, mama i ja probudimo, tata je već ~~popio pola litra kafe~~ oprčao par krugova oko zgrade, umio se i obrijao i bio u kupovini. Njemu je naš porodični doručak ~~najgluplja~~ najvažnija stvar na svetu, jer smo tada svi ~~nervozni i besni~~ srećni što smo zajedno za istim stolom. Druga se budi mama – ona čim otvori oči počne da ~~zveca~~ peva. To je razlog što se ~~meni ujutru uopšte ne ustaje iz kreveta~~ budim veseo i nasmejan. Čim moja sestra Jelena ujutru uđe u kuhinju, ja odmah znam da nas čeka ~~neki užas~~ veliko iznenađenje! Dok mama ~~pronađe stolnjak~~ postavi sto, a tata ~~gasi svoju petu cigaru od jutros i prazni pikslu~~ od salveta pravi ždralove, Jelena je već ~~rešila tri matematička zadatka sa zvezdicom~~ zamesila i ispržila krofne. Poslednji se budim ja, jer želim da što manje prisustvujem horor~~u~~ da je prvo što ujutru ugledam ovaj divan prizor u ~~polukrugu~~ moje porodice. Zatim nam se na doručku pridružuju tetka i teća kojima nije teško da nas posećuju svakog dana ~~iako žive na Dušanovu!~~ Dok se siti ne ~~isvađamo~~ ispričamo, Jelenine krofne su se već istopile u našim ustima i vreme je da pođem u školu. Da nemam ovakvu porodicu, život bi mi bio ~~sto puta lakši~~ pust kao ruska stepa.

NASTAVNICA SRPSKOG:

Izvoli Pavle?

STRAHINJA:

Ne mogu da verujem da je on podigao ruku na času srpskog. Pa ubiću se!

PAVLE:

Nastavnice, Strahinja laže!

STRAHINJA:

Znao sam! Tačno sam znao! Ne mogu da verujem.

NASTAVNICA SRPSKOG:

Pobogu Pavle, kakav je to rečnik na času!

PAVLE:

Sve je izmislio, verujte mi.

NASTAVNICA SRPSKOG:

Kako to misliš – izmislio?

PAVLE:

Lepo izmislio, njegova porodica uopšte nije takva.

NASTAVNICA SRPSKOG:

Dobro Pavle, važno je kako Strahinja vidi svoju porodicu, a to je očigledno sa mnogo ljubavi i topline.

PAVLE:

Nema tu ljubavi nastavnice, pa juče mi je pričao kako ih sve mrzi i razmišlja da ih otruje.

NASTAVNICA SRPSKOG:

Pobogu, dete, šta pričaš, kakvo sad trovanje?

PAVLE:

Ne znam kakvo, ali znam da njegov tata uopšte ne izgleda kako ga je opisao, on se niti brije, niti umiva i po ceo dan ne izlazi iz kuće. Živ sam se isprepadao jednom kad sam ga

slučajno video kako izlazi iz mraka u hodniku. A tek njegova sestra! Jednom nije htela da me pusti iz lifta dok nisam izračunao koren iz 425.

STRAHINJA:

Nije tačno! Ti si samo ljubomoran!

PAVLE:

Ja ljubomoran?! Na tebe?!

NASTAVNICA SRPSKOG:

Strahinja, kako to razgovaraš sa svojim drugom?

STRAHINJA:

On je prvi počeo!

PAVLE:

Ne bih počeo da ti ne lažeš.

STRAHINJA:

Ti lažeš!

NASTAVNICA SRPSKOG:

Dosta je sada, obojica prestanite! Strahinja idi na svoje mesto!

STRAHINJA:

Gotovo je, moj život se ovde završava. Horror! Moja porodica gori na lomači, a i ja s njima. I to kao neženja! Nikad se neću oženiti nastavnicom srpskog posle ovoga. Nikada! Sada više nema potrebe da dobijem Nobelovu nagradu. Ženidba je otpala. Jedino što će sad sto posto da me izbace iz škole. Užas. Ovo mora da je onaj pakao o kom tata govori. Naravno, ništa od ovoga se ne bi desilo da nemam porodicu kakvu imam. Mislim da ću se onesvestiti. Ovo je najstrašniji dan u mom životu!

II

Moja porodica – al' sad stvarno

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu! Kasnim u školu jer se mama zaključala sa komšinicom Mirom u kupatilu. Ponovo! Stvarno ne znam šta toliko rade unutra! Mama, molim te!

TATA:

Strahinja, šta radiš ti ovde?

STRAHINJA:

Pa ovde živim.

TATA:

To znam, pametnjakoviću! Zašto nisi u školi?

STRAHINJA:

Moram prvo u vece, a mama neće da izađe, opet se zaključala s komšinicom Mirom.

TATA:

Svašta. Gde je Jelena?

STRAHINJA:

Eno je u sobi s Tomislavom pišu neki domaći na kompjuteru.

TATA:

Idi reci im da se sklone, moram da radim.

STRAHINJA:

E, ako on radi ja sam Lara Kroft! Znači, otkad je pre godinu dana dao otkaz jer se razočarao u novinarstvo i kolege i svog kuma koji je urednik, počeo je da pušta ovu bradu i da se ne šiša i to sve iz protesta. I onda je kao počeo da piše roman o nekom nesrećniku što ide sto godina kroz neku mračnu šumu i sam sa sobom priča o tome kako su ga svi napustili kad mu je bilo najteže. Krenuo sam da čitam, ali sam se toliko smorio, da sam bacio posle deset strana.

JELENA:

Šta je?

STRAHINJA:

Kaže tata da mu treba kompjuter.

JELENA:

Jesi ti svestan da moram da završim domaći iz linearne algebre i analitičke geometrije?

STRAHINJA:

Ja jesam, ali izgleda da tata nije.

JELENA:

I kako čovek da završi školu u ovoj kući? Kako?!

STRAHINJA:

Teško, evo ja čekam da mama i teta Mira izađu iz kupatila da bih mogao da završim školu.

JELENA:

Da li je moguće da me niko u ovoj porodici ne razume?

TOMISLAV:

Ljubavi, smiri se.

STRAHINJA:

Pa ja stvarno ne znam kako razumeti nekoga ko emocije pokazuje jedino kad uči. Jelena je jednom u životu dobila četvorku u knjižici, na polugodištu u sedmom razredu kad iz biologije nije znala razliku između munike i molike. Iz očajja je htela da popije mastilo – jedva smo je spasili. Neviđena jadnica. Bitno da zna integrale, a to što ne zna da skuva čaj ili ode u prodavnicu, to nema veze.

JELENA:

Tomislave idemo!

TOMISLAV:

Pa gde ćemo sad, tek smo počeli da radimo integrale.

JELENA:

Idemo kod tebe.

TOMISLAV:

Ali...

JELENA:

Strahinja, reci mami i tati da sam otišla kod Tomislava.

Strahinja seda za kompjuter čim Jelena ustane.

STRAHINJA:

Kakvi paćenici. Tomislav joj je dečko. Taj je veća dileja i od nje. Ide zajedno s Jelenom u treći razred matematičke gimnazije. Toliko se odomaćio, da ima i svoju čašu – užas. Najgore iskustvo s njim bilo je kad sam jednom njega i Jelenu, dok su učili, nešto bezveze pitao šta je to apsolutna nula. Njih dvoje su me četiri sada davili tom pričom,

dok se meni toliko nije slošilo da mi je krenula krv na nos. Od tad smo samo na zdravo-zdravo!

JELENA:

Vidimo se posle.

STRAHINJA:

Mhm.

TATA:

Strahinja, opet igraš igrice? Zar nisam rekao da mi treba kompjuter da radim! Gde ti je sestra?

STRAHINJA:

Otišla je kod Tomislava. Dobićeš kompjuter kad ja budem imao slobodno kupatilo.

TATA:

Je l' tako?

STRAHINJA:

Tako.

TATA:

Neka, neka! Čim završim roman ima da odem u manastir! Lepo ću svima da vam se skinem s vrata. Imaćete jednu brigu manje, a ti ćeš sine moći da igraš igrice do mile volje!

STRAHINJA:

Prvi put kad nam je ovo rekao, ja sam plakao k'o kiša. Sad kad s vremena na vreme opet krene s tom pričom, više mi se uopšte ne plače, već mi momentalno skoči pritisak.

Strahinja ponovo odlazi do kupatila.

STRAHINJA:

E stvarno nema smisla! Mama, brojim do tri i ulazim! Nemoj da kažeš da te nisam upozorio! Jedan... Dva... Dva i po... Tri!

Strahinja otvara vrata kupatila, a unutra sede Mama i komšinica Mira i pipkaju se.

KOMŠINICA MIRA:

Ovde? Jel osećaš sad?

MAMA:

Tu, tu! Ah! Jao...

STRAHINJA:

Mama?

MAMA:

Crni Strahinja, šta radiš ovde?!

STRAHINJA:

Kasnim u školu. Šta vi radite?!

MAMA:

Strahinja!

TETA MIRA:

Ništa! Evo ja baš krenula kući.

MAMA:

Ništa, ništa, evo teta Mira baš krenula kući.

STRAHINJA:

Pipkaju se po grudima i to je ništa?

KOMŠINICA MIRA:

Čujemo se posle.

U vezi sa ONIM.

MAMA:

Miro, izvini, javiću ti se posle.

STRAHINJA:

Ko bi rekao da će bolovanje mamu da pretvori u lezbejku. Otkad ne ide na posao samo sedi u tom kupatilu i šapuće nešto s teta Mirom. Ali ovo sada je stvarno previše!

MAMA:

Strahinja, molim te, tati nemoj da kažeš ništa o ovome, to bi ga dotuklo.

STRAHINJA:

Da kažem tati? Pa nisam lud valjda? Naravno da neću ništa da mu kažem, ali ima svi vi mene da dotučete pre nego što završim osmi razred. A ako ne završim školu, neću dobiti onaj fotoaparat koji mi je tetka obećala. Niko ne može da te upropasti kao što može porodica!

III

Kod psihologa

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu, nastavnica srpskog me poslala kod psihologa jer sam joj rekao da sam kasnio na čas zato što se mama pipkala s komšinicom Mirom u kupatilu.

PSIHOLOG:

Strahinja, da li želiš da поделиš sa mnom neki svoj problem?

STRAHINJA:

Ja sam mislio da su psiholozi oni koji nagađu šta s tobom nije u redu, a da te ništa ne pitaju, al' sad vidim da oni izgleda vole da zaviruju u tuđe živote, a da za to još i platu dobijaju!

PSIHOLOG:

Kako se osećaš u svojoj porodici?

STRAHINJA:

Pa, šta znam, dok tata nije dao otkaz i počeo da piše onu dosadnu knjigu, a u stvari samo sedi za kompjuterom i igra igrice, i dok mama nije postala lezbejka sa teta Mirom, još sam se i osećao okej. Ali sada... Možda bih mogao da nabavim nekog ljubimca. Mada, kad se setim da nam je zlatna ribica izvršila samoubistvo tako što je iskočila iz akvarijuma, bolje da nemam ljubimca. Gotovo. Umreću sam na svetu bez kućeta i maćeta.

PSIHOLOG:

I? Nećeš ništa da mi kažeš?

STRAHINJA:

I? Šta ona meni i? Pa posle ovoga nema više šta da se kaže. Svi planovi za ženidbu sa nastavnicom srpskog sad su propali, a od sramote što sam pred celim razredom ispričao kako mi se mama pipka s komšinicom po kupatilu neću smeti više nikad da dođem u školu. Najbolje da se zamonašim i odem s tatom u onaj manastir.

Tetkica proviruje kroz vrata kancelarije.

TETKICA:

Došla mu je majka.

STRAHINJA:

Šta? Ko je zvao mamu?!

PSIHOLOG:

Neka uđe.

Mama ulazi u kancelariju.

MAMA:

Pobogu, Strahinja, pa šta si sad uradio?

STRAHINJA:

Šta sam JA uradio?! A šta ste vi meni uradili?!

PSIHOLOG:

Ne brinite, gospođo, nije ništa strašno. Htela sam prosto da malo porazgovaram sa vama o tome da li u vašoj porodici ima nekih problema u poslednje vreme. Strahinja, molim te, hoćeš da izadeš na trenutak da mogu da porazgovaram sa tvojom mamom, važi?

STRAHINJA:

Pa da, ona je baš rešila da ovog meseca zaradi platu preko moje grbače. Ko zna šta će sad da ispriča mami.

Strahinja izlazi napolje, na vratima se susreće sa Tetkicom.

TETKICA:

'Ajde, mali, šta si se ukipio, pa otvori mi vrata lepo, jel' vidiš da nosim poslužavnik?! Je l' vidiš?

STRAHINJA:

Evo, evo. Izvolite.

TETKICA:

Tako brate, šta si se stis'o.

Zatvori vrata!

Tetkica ulazi kod psihologa u kancelariju, a Strahinja ostaje sam na hodniku.

STRAHINJA:

Samo da nisam u snu buncao nešto o nastavnici srpskog, mama ništa ne zna da prećuti. Jednom je tako za moj rođendan pred svim gostima ispričala kako sam se kao mali

oblačio kao devojčica. Naravno, to je sve bilo zbog Jelene, jer je umesto da oblači lutke, oblačila mene, a sadad će sigurno i psihologu sve da ispriča i da me skroz izblamira, samo mi fali da završim u ludnici.

Nakon nekog vremena, vrata kancelarije se otvaraju. Izlazi tetkica.

STRAHINJA:

Eno, video sam je, naravno da se rasplakala! Ko šta radi, moja mama plače okolo!

Tetkica gurne poslužavnik Strahinji u ruke, skoro mu izbije vazduh.

TETKICA:

Sram te bre bilo! Majka ti ima rak dojke, a ti se tako ponašaš!

STRAHINJA:

Što ova tetkica ima dlakave ruke!

Šta? Jel' ona to rekla rak dojke? Kakav rak dojke? Molim?!

Strahinja ulazi u kancelariju kod Psihologa i Mame.

PSIHOLOG:

Strahinja, molim te sedi, situacija je delikatna. Tvoja mama ima zdravstvenih problema.

STRAHINJA:

Da, saznao sam - i to na hodniku, od tetkice! Bilo je dosta bolno za moj grudni koš. Ako mi je polomila neko rebro, tužiću je za odštetu majke mi! Jer ako me sad izbace iz škole neću imati od čega da preživim. Na tetku ne mogu da računam, jer će je teča okrenuti protiv mene pošto je ljubomoran što tetka mene više voli, a o Jeleni bolje da ne pričam. Ona više voli svoj uglomer od mene, a svi znamo kakvo je naše zdravstvo. Potpuni horor! Nemam nikakve šanse.

PSIHOLOG:

Ali, ne treba da brineš, naše zdravstvo je napredovalo i ako se ovakve stvari otkriju na vreme, kao što je slučaj sa tvojom mamom, sve može da se završi bez ozbiljnih posledica.

STRAHINJA:

A kakve su to neozbiljne posledice?

PSIHOLOG:

Na tebi je samo da pomogneš mami što više možeš, znači da budeš dobar đak, da se lepo ponašaš i budeš vredan kao i do sada, a ja ću nastavnicima objasniti u čemu je stvar kako bi imali razumevanja za tebe.

STRAHINA:

I nastavnici srpskog?

PSIHOLOG:

I njoj.

STRAHINJA:

Dobro je, možda ipak još uvek imam šanse kod nastavnice srpskog!

Čuje se školsko zvono.

PSIHOLOG:

Idi ti sad lepo na čas, a ako ikad poželiš da o bilo čemu razgovaramo, znaš gde je moja kancelarija. Važi?

STRAHINJA:

Ma nema šanse i ovo mi je bilo previše!

MAMA:

'Ajde sine, ljubi te majka, ja ću ostati još malo da porazgovaram sa psihologom, u vezi s tatom, znaš.

STRAHINJA:

U vezi s tatom? Ajoj, sve gore od goreg! Ali tati ne treba psiholog, nego muški frizer!

Mama poljubi Strahinju, on obriše rukavom taj poljubac i izlazi na hodnik gde ga čeka tetkica sa saksijom u rukama.

TETKICA:

E, mali, dobro da si naišao, 'ajde budi koristan, drži ovu saksiju dok oribam pod!

STRAHINJA:

Ova žena je rešila da me dokrajči danas! Mada, bolje i ovo nego čas geografije.

Strahinja uzme saksiju i stopi se s okolinom.

III

Kako sam upoznao deda Zdravka

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu, mama ima rak dojke i otišla je u bolnicu da joj urade uzorak tkiva, a ja nisam otišao u školu već sedim ispred prodavnice i pijem! Da, pijem! Znam, dotakao sam dno, od ovoga stvarno ne može gore. Možda je jedino teže ovom havarisanom pored mene, bar tako izgleda. Evo ovako - ako sad ubacim dinar u ovu kantu, biće sve okej sa mamom.

Strahinja baca novčić i ubacuje, ali jedva, jer ga je Havarisani gurnuo laktom.

HAVARISANI:

Ej, mali, vidim imaš sigurnu ruku, 'ajde kupi i meni jedno pivo kad se već tako razbacuješ parama.

STRAHINJA:

Izvinite, ali ja volim da pijem sam.

HAVARISANI:

Uuuu, to ti ne valja uopšte!

STRAHINJA:

Šta to?

HAVARISANI:

Da si sam s flašom! Veruj mi, prošao sam kroz to! A što piješ? Imaš nekih problema, a?

STRAHINJA:

Stvar je lične prirode, ne bih o tome!

HAVARISANI:

Doooobro, dobro, kako 'oćeš!

STRAHINJA:

Ovaj k'o psiholog u školi, gura nos gde mu nije mesto! Meni je, izgleda, jedino ostalo da se ubijem, nema mi druge.

HAVARISANI:

Da te nije devojka ostavila?

STRAHINJA:

Situacija je malo složenija od toga.

HAVARISANI:

Ju, da joj nisi dete napravio?

STRAHINJA:

Molim vas, ostavite me na miru, nije pristojno zapitkivati nepoznate ljude ovako ispred prodavnice.

HAVARISANI:

E jesi filozof, života mi!

Havarisani potegne pivo iz flaše, potegne i Strahinja – gadno mu, al' pije! Strahinja pada u očajanje.

STRAHINJA:

Čuj filozof! Pa nisam lud da se poveravam nepoznatom čoveku! Mada, kad malo razmislim, a kome ću da se poverim od poznatih ljudi?! S Pavlom sam se posvađao onda na času srpskog kad mi je rekao da lažem, s tatom ne može čovek normalno da priča otkad je rešio da piše knjigu u naletima kad neće da se zamonaši, a zapravo po ceo dan igra igrice na mom kompu. A Jelena? Pa njoj jedino mogu da poverim nešto ako je u pitanju neka tajna matematička formula. I koga još imam? Tetku koja je stalno na nekim putovanjima i mamu koja je u bolnici. Pa...

HAVARISANI:

E mali...

STRAHINJA:

Ja sam sam na svetu!

Strahinja pada Havarisanom u zagrljaj.

HAVARISANI:

Pa, kako da ti kažem, momak, svi smo mi sami na svetu!

STRAHINJA:

Ja nemam nikoga! Vodi me kući sa sobom!

HAVARISANI:

Nema šanse, mali. Ja nemam kuću!

STRAHINJA:

Kako nemaš kuću?

HAVARISANI:

Tako lepo, izgorela pre 6 meseci u požaru. Cigareta. Od tad ne pušim.

STRAHINJA:

A šta radiš?

HAVARISANI:

Čekam prinudni smeštaj. Daj to pivo da popijem, vidim da tebi nešto ne ide.

STRAHINJA:

Idem ja, doviđenja.

Strahinja Havarisanom da pivo i krene kući.

Kad dođe do sredine mosta zastane kod ograde.

STRAHINJA:

Ono pivo je nešto najružnije što sam probao u životu. Baš mi ništa ne ide od ruke. Evo sad da skočim s mosta verovatno mi ni to ne bi pomoglo. Razmišljam da možda progutam viljušku? Mada, ne znam s koje strane. Ili da popijem antifriz? Al' za to nemam para, jer sam sve dao na pivo.

Strahinji prilazi deda Zdravko sa kamenom koji mu je vezan oko ruke.

DEDA ZDRAVKO:

Mali, pomeri se odatle.

STRAHINJA:

Molim? Što da se pomerim?

DEDA ZDRAVKO:

Pa nije ovo tvoj most.

STRAHINJA:

Pa nije ni vaš!

DEDA ZDRAVKO:

Dobro, jel' skačeš ili ne skačeš?

STRAHINJA:

Šta?!

DEDA ZDRAVKO:

'Ajde pomози mi da vežem ovaj kanap oko ruke.

STRAHINJA:

Koliko ja znam, taj kanap se vezuje oko noge.

DEDA ZDRAVKO:

Nemoj da se praviš pametan, nego mi ili pomози ili se skloni odatle. 'Ajde, veži mi čvor za ovaj prst.

STRAHINJA:

Ma neću ništa da vezujem, posle ja da budem kriv.

DEDA ZDRAVKO:

Onda se pomeri.

STRAHINJA:

Ja sam prvi došao, nađite sebi neki drugi most!

DEDA ZDRAVKO:

Aman, dete, vidiš da je situacija krajnje ozbiljna, šta ja sad da radim?

STRAHINJA:

Ne znam, idite na Kalemegdan pa se izjadajte nekoj babi, a mene pustite da na miru gledam kako se Sava uliva u Dunav.

DEDA ZDRAVKO:

Ali ja ne mogu dalje odavde. Ja ne mogu...

STRAHINJA:

Pa ne bih ni ja mogao da vučem tu kamenčugu sa sobom. Bacite to i odmah će vam biti lakše!

I deda Zdravko baci kamen.

Strahinji na nogu.

STRAHINJA:

AaaaAaaAAAAaaaaaaa!

DEDA ZDRAVKO:

Hvala ti, momče, bio si u pravu! Evo već mi je lakše!

STRAHINJA:

Mhmm!

DEDA ZDRAVKO:

Stvarno, da se ti nisi našao danas ove, ko zna šta bi sa mnom bilo. Ja sam Zdravko. Deda Zdravko.

STRAHINJA:

Strahinja, drago mi je.

Dolazi tetka Lela!

LELA:

Tata, pobogu, pa svuda sam te tražila! Na smrt si me prepao!

DEDA ZDRAVKO:

Lelice, dušo, nećeš verovati šta se dogodilo! Upoznaj Strahinju, on mi je spasio život! Hteo sam da skočim, mislio sam da nema dalje, mislio sam da nemam kuda, da je sve gotovo, ali onda mi je Strahinja pokazao da ipak postoji izlaz.

STRAHINJA:

Ali nije, ja sam... Ja sam samo hteo da mi niko ne smeta dok razmišljam da li JA da skočim. Znae, moj život se raspada... Pa mene stvarno niko ovde ne sluša?

LELA:

Tata! Šta to pričaš?!

Strahinja, mnogo ti hvala! Hajde da se pomerimo s mosta, tu su mi kola, hajde Strahinja!

I tako Strahinja, tetka Lela i deda Zdravko odu s mosta.

IV

Špricevi

STRAHINJA:

Ovo je najstrašniji dan u mom životu! Vraćam se kući biciklom koji mi je tetka Lela poklonila u znak zahvalnosti što sam spasio deda Zdravka, ali ga guram do zgrade, jer ne znam da vozim bicikl! Bar je usput ono pivo izvetrilo.

BABA GVOZDENKA:

Strahinja, odakle ti taj bicikl?

STRAHINJA:

Ovih dana su izgleda svi rešili da zabadaju nos baš u moj život!

Eto, imam bicikl! Jel' može čovek da ima bicikl ili je to protivzakonito?!

BABA GVOZDENKA:

Ma jesi li ti to ukrao nečiji bicikl?

STRAHINJA:

Nisam, kažem vam ovo je moj bicikl.

BABA GVOZDENKA:

Nemoj da me lažeš, reći ću te mami! Jadna žena nije joj dosta svoje muke, nego joj još i ti praviš probleme!

STRAHINJA:

Jaoooo...

BABA GVOZDENKA:

'Ajde što si narkoman, nego si sad još i lopov! I patološki lažov!

STRAHINJA:

Nisam ni patološki lažov, ni lopov, a ni narkoman.

BABA GVOZDENKA:

Kako da ne, a otkud onda oni špricevi ispod mog prozora? Ko ih je bacio, a?

STRAHINJA:

Otkud znam, možda neki dijabetičar.

BABA GVOZDENKA:

Što bi dijabetičar bacao špriceve ispod mog prozora?!

STRAHINJA:

Otkud znam, a što ne bi?

BABA GVOZDENKA:

Sram te bilo, tako pričaš o bolesnim ljudima!

STRAHINJA:

Dobro, dobro, nije dijabetičar, ne znam ko je, samo me ostavite na miru!

BABA GVOZDENKA:

Da vratiš taj bicikl onom kome si ga ukrao! Jes' čuo?!

STRAHINJA:

Mislim da me nikad neće ostaviti na miru, nikad! Jednom, kad sam imao podočnjake do poda, ubedila je mamu da se drogiram, žena se isprepadala, plakala je dva dana po kući, kad ono – imao sam neki virus. Sad ako je ubedi da sam ukrao bicikl, sa mnom je gotovo, moraću opet peške da guram bicikl do Vračara.

Strahinja ulazi u stan.

TATA:

Gde si ti ceo dan?

STRAHINJA:

Um...bio sam na mostu.

TATA:

Na mostu? Kakvom mostu, šta pričaš to Strahinja?

JELENA:

Kaži dragička! Stigli su mamini rezultati, nema rak, sutra izlazi iz bolnice!

STRAHINJA:

To je zato što sam ubacio dinar u onu rupu pred prodavnicom!

TATA:

Kakav dinar, kakvu rupu?

JELENA:

Strahinja odakle ti taj bicikl?

STRAHINJA:

Dobio na poklon. Ništa ne verujte baba Gvozdenki! Mislim da mi se malo vrti u glavi...

Strahinja utone u san.

V

Saga o biciklu, deo prvi

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu. Mama se vratila iz bolnice, po ceo dan pevuši nešto po kući, a ceo razred, na čelu sa nastavnicom srpskog je došao da nas poseti!

NASTAVNICA SRPSKOG:

Strahinja, sad tek vidim u kako divnoj i harmoničnoj porodici ti živiš!

STRAHINJA:

Baš da vidim hoće Pavle i sad da progovori.

NASTAVNICA SRPSKOG:

I što nisi rekao da ti je tata pisac? Sad znamo na koga si nadaren.

TATA:

Znate kako, Strahinja je malo stidljiv, ne voli on da se nameće.

MAMA:

Ne znam da li vam je Strahinja pričao, ali moj suprug uskoro završava svoj prvi roman.

NASTAVNICA SRPSKOG:

Zaista?! Pa to je divno, da li bih mogla da pročitam rukopis?

STRAHINJA:

Jao ne, ako uzme da čita taj užas od knjige, sve je gotovo, nikad neću završiti osmi razred.

TATA:

Naravno, bilo bi mi zadovoljstvo.

MAMA:

Strahinja pa gde ćeš sad?

STRAHINJA:

Idemo mi napolje, da vozimo bicikl.

MAMA:

Kakav bicikl?

TATA:

Došao je juče s nekim biciklom, kaže da ga je dobio na poklon.

STRAHINJA:

Moj bicikl.

MAMA:

Odakle tebi bicikl?

STRAHINJA:

Dobio sam ga na poklon.

MAMA:

Kakav poklon, ko još daje bicikl na poklon?

STRAHINJA:

Ne znam da li da kažem istinu ili da slažem, ali mislim da sam u oba slučaja nadrljao.

MAMA:

Strahinja?

STRAHINJA:

Ne mogu sad da pričam o tome, svi iz razreda me čekaju. Idemo da vozimo bicikl.

MAMA:

Ali Strahinja, ti ne znaš da voziš bicikl.

Strahinja i drugari iz razreda izlaze napolje ispred zgrade.

PAVLE:

I mama ti ipak nije lezbejka, a?

STRAHINJA:

Ma nije.

PAVLE:

A nema ni rak?

STRAHINJA:

Nema.

PAVLE:

To je super, jel' da?

STRAHINJA:

Jeste. Izvini za ono na času.

PAVLE:

Opušteno. Izvini ti.

STRAHINJA:

Okej je.

PAVLE:

Kuda ćeš s tim biciklom?

STRAHINJA:

Idem na Vračar, kod tetka Lele, ona mi je poklonila bicikl, jer sam spasio njenog tatu, deda Zdravka, od skakanja s mosta, pa me žena zvala na kolače, a kako da odbijem kad sam uzeo bicikl.

PAVLE:

Ali kako ćeš do Vračara sa biciklom kad ne znaš da voziš bicikl?

STRAHINJA:

Pa guraću ga.

PAVLE:

Daj, ne zezaj, 'ajde ja ću ti pomoći.

STRAHINJA:

I tako sam se pomirio s Pavlom.

VI

Kako sam upoznao Mašu

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu, sedim i igram se sa deda Zdravkom. Igramo šah. Ja nemam pojma da igram, ali on se izgleda zabavlja. Užasno je dosadno, ali kako sam mogao da odbijem poziv tetka Lele nakon što mi je žena poklonila onakav bicikl!

Tetka Lela dolazi i donosi sok.

LELA:

Evo i limunade!

STRAHINJA:

Hvala, stvarno niste trebali.

LELA:

Kako te služi bicikl, Strahinja?

STRAHINJA:

Koji blam. Kako sad da joj kažem da još uvek ne znam da ga vozim. Danas me je Pavle kao nešto učio, ali bilo je užasno. Svu mi je majicu razvukao dok me pridržavao da ne padnem. Na kraju sam morao da obučem njegovu, jer kako onako odrpan da idem kod tetka Lele i deda Zdravka i evo sad nosim majicu na kojoj je nacrtan Miki Maus.

DEDA ZDRAVKO:

Ti si na potezu, Strahinja.

STRAHINJA:

Super je bicikl, stvarno ne znam kako da vam se zahvalim.

LELA:

Ma hajde molim te, mi tebi treba da se zahvaljujemo. Hoćeš još kolača?

STRAHINJA:

Ne, ne, hvala, stvarno su super, ali moram da krenem sad.

DEDA ZDRAVKO:

Pa kako usred partije?

LELA:

Ne ideš ti nigde, sad će doći Maša, pa ćemo svi zajedno da večeramo!

STRAHINJA:

Maša?

DEDA ZDRAVKO:

Moja unuka, zlato dedino!

LELA:

Otkad smo ispričali Maši šta se desilo onog dana na mostu, ona tako želi da te upozna!

STRAHINJA:

Ali znate, ja ujutru idem u školu moram rano da ustanem.

LELA:

Ma tek je šest sati, Strahinja, javi svojim da ne brinu i da ćeš večerati ovde.

STRAHINJA:

Ali...nisam uradio dom... domaći!

LELA:

Ne ideš ti nigde!

DEDA ZDRAVKO:

Šah – mat!

STRAHINJA:

Sigurno će da me zarobe i skinu mi svu kosu s glave. Video sam u kupatilu neku kutiju sa ljudskim skalpovima. Pa naravno, a i ja sam glup, ko bi mi još dao bicikl tek tako! Sad ima da mi oderu kožu, gotovo je.

MAŠA:

Mamaaaaa! Dekoooo! Stigla sam!

STRAHINJA:

Evo je, stigla je, zaključala je vrata, sigurno je u dosluhu s tetka Lelom, neće me nikad pustiti odavde. Tetka Lela je garant otišla u kuhinju po nož, a deda Zdravko me baš sad matirao. Sve su ovo isplanirali, sigurno! Upomoć! Hoću kući! Ne treba mi bicikl, ne treba mi ništa, samo me pustite.

MAŠA:

Ti si Strahinja? Dedo i mama su mi sve ispričali! Ne mogu da verujem, mnogo ti hvala!

Maša ulazi u sobu, zaleće se Strahinji u zagrljaj i poljubi ga u obraz, a on poruši sve šahovske figure sa stola.

STRAHINJA:

Kakvo je ovo ljubljenje, šta je ovo sad? Da li sam se zacrveneo?! Jao, samo da se nisam zacrveneo! Jao srušio sam sve sa stola. Kako sam glup! Kako sam GLUP! Ne znam zašto mi srce ovako kuca kao na času srpskog? Šta se dešava? Možda ću dobiti infarkt? Jao.

MAŠA:

Videla sam tvoj bicikl, baš je lep!

STRAHINJA:

Da, hvala, mislim, tvoja mama mi ga je poklonila, stvarno je lep.

MAŠA:

Možemo nekad da vozimo bicikle zajedno?

STRAHINJA:

Šta da vozim kad ne znam da vozim?! Mogao bih da guram bajs? Ne, to je glupo. Strahinja, debilu! Možda da trčim za njom dok ona vozi? Ne, to je još gluplje! Jao, imamo ona babina invalidska kolica još uvek u podrumu, ona imaju četiri točka i kočnicu, šta fali? Ne, ne, ne, prestani, ne budi glup, ponašaj se normalno sad! Aaaa!

MAŠA:

Sutra posle škole na primer?

STRAHINJA:

Da, može, super. Jao, škola! Dobro si me podsetila! Moram da idem, još nisam završio domaći za sutra.

MAŠA:

Kapiram, vidimo se sutra onda? U 5 sati kod staze ispod Brankovog mosta, može?

STRAHINJA:

Super! Vidimo se, jedva čekam!

Strahinja odlazi iz njihovog stana.

STRAHINJA:

Jedva čekam? JEDVA ČEKAM?! Ko još to kaže? Ne znam šta mi je stvarno?! A tek to što ispadam neki štreber, kao idem kući da radim domaći i pritom nosim ovu glupu Pavlovu majicu. A da barem idem zbog domaćeg, nego je idem jer mi sa Vračara do kuće treba sat i po vremena da preguram ovaj bicikl preko pola grada! Koji užas.

VII

Saga o biciklu, drugi deo

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu, učim s Pavlom, Jelenom i Tomislavom ispred zgrade da vozim bajns, dok tata već TRIDESET I DEVET minuta priča s nastavnicom srpskog! Ako uskoro ne prekinu, uleteću u stan i pregrišću kabal od telefona!

JELENA:

Strahinja! Moraš da naučiš da kočiš kako treba, a ne da vučeš noge po betonu!

TOMISLAV:

Jelena, ne vredi, zar ne vidiš da je Strahinja definicija inercije. Opšte je poznato da na telo mora delovati sila da bi se promenio intenzitet, pravac ili smer brzine.

STRAHINJA:

Ubiću se.

JELENA:

Ne vuci noge po betonu!

STRAHINJA:

Pa ne znam kako.

TOMISLAV:

Ajnštajn je još u svom principu ekvivalentnosti pokazao da gravitacionu silu posmatramo kao inercijalnu...

JELENA:

Strahinja ne mlataraj nogama toliko i fokusiraj pogled! Šta zveraš okolo sad?!

STRAHINJA:

Gledam gde da pobegnem i više se ne vratim.

PAVLE:

I mnogo se, brate, naginješ na desnu stranu!

STRAHINJA:

Ne nagnjem se ja, nego me ti vučeš! Opet si mi celu majicu razvukao, neću imati šta da obučem.

JELENA:

Mislim da imaš neki problem s ravnotežom, možda na neki rentgen da te vodimo...

TOMISLAV:

Nisam siguran da li je rentgen rešenje, ali svakako je neminovan slobodan pad.

STRAHINJA:

Ko je njega zvao uopšte?!

JELENA:

Sigurno je neki problem s ravnotežom.

STRAHINJA:

Nemam ja problem s ravnotežom, nego vi ne znate šta radite.

JELENA:

E, slušaj, imam ja pametnija posla nego s tobom da vozim bicikl!

STRAHINJA:

Da rešavaš neke jednačine, a?

JELENA:

Nisu jednačine, Tomislav i ja spremamo prijavu za stipendiju u Americi!

STRAHINJA:

U Americi?

TOMISLAV:

Svakako. Mislim, američki obrazovni sistem je izuzetan i prilika da tamo...

STRAHINJA:

Ćuti Tomislave! Jel' znaju mama i tata?

JELENA:

Ne i ti im nećeš reći. Razumeo?

STRAHINJA:

Ma što da im kažem, baš me briga i za jednačine i za Ameriku, sada samo želim da naučim da vozim ovaj glupi bicikl dok nije pet sati.

JELENA:

Odosmo nas dvoje. Vidimo se posle.

TOMISLAV:

Zdravo Strahinja, molim te imaj u vidu trenje pri kočenju stopalima. Nije ti to baš najbolje rešenje.

JELENA:

Tomislave, polazi!

TOMISLAV:

Idem ljubavi.

Jelena i Tomislav odlaze.

PAVLE:

Malo je nervozna?

STRAHINJA:

Dugo nije rešila nijedan matematički zadatak, mora da je to.

PAVLE:

A ko ti je ta Maša?

STRAHINJA:

Tetka Lelina ćerka, obećao sam joj da ćemo da vozimo bicikle danas, a ja ne znam da vozim bicikl.

PAVLE:

Pazi, doguraj taj bajs tamo do Brankovog mosta i onda joj predloži da malo sednete na klupu. Reci da si se umorio dok si došao do grada.

STRAHINJA:

I šta kad bude htela da ustane sa klupe i da stvarno vozimo bajs? Šta onda?

PAVLE:

E pa to ne znam.

STRAHINJA:

Znam da ne znaš! 'Ajde, pomози mi da se popnem na bicikl!

Lako je Pavlu, njegova mama je taksista i uvek ga vozi svuda gde hoće, bicikl mu ni ne treba. A ja? Niti ima ko da me vozi, niti znam da vozim bicikl pa da se sam negde odvezem.

PAVLE:

I zapamti, ne koči nogama!

STRAHINJA:

Samo ti pazi na moju majicu, molim te!

Strahinja i Pavle nastave tako do pet popodne.

VIII

Sastanak sa Mašom

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu. Naravno, nisam naučio da vozim bicikl, već sam ga dogurao do Brankovog mosta i već dvadeset minuta sedim na klupi pored reke i čekam mašu, a komarci me neviđeno izjedaju. Ne znam zašto kasni, valjda me neće ispaliti.

MAŠA:

Strahinja, izvini što kasnim!

STRAHINJA:

Nema veze, tek sam stigao.

MAŠA:

Izvini stvarno, ali neki problemi u kući...

STRAHINJA:

Jel' sve okej sada?

MAŠA:

Pa mama mi je rekla da nikome ne kažem, ali ti si ipak spasio deda Zdravka, u tebe imam poverenja, znaš ona kutija na podu našeg kupatila?

STRAHINJA:

Ljudski skalpovi! Sad će da mi prizna da su htele da me oderu, ali da su se ipak predomislile u poslednjem trenutku, sto posto!

MAŠA:

Moja mama pravi perike od ljudske kose, ali njen gazda je sad počeo da naručuje neke perike od veštačke vlasi iz Nemačke i mama je juče ostala bez posla.

STRAHINJA:

Au, baš mi je žao, nisam znao.

MAŠA:

Ma dobro, biće sve valjda okej.

STRAHINJA:

A deda Zdravko?

MAŠA:

Njemu nismo smele da kažemo, to bi ga dotuklo, konačno je srećan. Znaš, otkad je baka umrla, deda Zdravko je uvek govorio kako će da se ubije, a mama i ja mu nismo verovala...

STRAHINJA:

Ma i moj tata tako svašta priča, pa ništa od toga.

MAŠA:

Možda, ali da nije tebe bilo tad na mostu, stvarno ne znam šta bi se desilo. Mnogo ti hvala!

STRAHINJA:

Nema na čemu, stvarno.

Ne znam kako da joj kažem da sam ja tad razmišljao da sebi prekratim muke. Da nije bilo deda Zdravka ko zna šta bi SA MNOM bilo!

MAŠA:

Video si kako je bio srećan juče kad ste igrali šah! Ja ga dugo nisam videla tako raspoloženog, on je sad novi čovek! I sve zbog tebe!

STRAHINJA:

Siguran sam da će biti sve okej i sa poslom tvoje mame.

MAŠA:

Nadam se da hoće.

STRAHINJA:

Znači ovi komarci su nepodnošljivi, nije dovoljno što mi svi u kući piju krv, nego su mi se sad i oni nakačili.

Strahinja sebi slučajno lupi šamar braneći se od komaraca.

MAŠA:

Hoćeš da se malo provozamo? Ovi komarci su stvarno dosadni!

STRAHINJA:

Čitaš mi misli!

Strahinja i Maša sedaju na svoje bicikle, Strahinja kreće, ali se sapliće istog trenutka i pada sa bicikla.

IX

Noga u gipsu

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu. Ležim u bolnici jer sam slomio nogu kad sam pao sa bicikla i izblamirao se pred Mašom. Ona je pozvala tetka Lelu koja me je dovezla u bolnicu i zvala mamu i tatu.

TATA:

Hvala vam mnogo gospođa Lelo, ne znam kako da vam se zahvalim i za ovo i za bicikl i za sve!

LELA:

Ma haj'te molim vas, pa da nije bilo Strahinje, ne bi bilo našeg deda Zdravka, jel' tako Mašo?

STRAHINJA:

Maša ćuti kao i ja, samo se gledamo, mora da me sad prezire u sebi što sam lagao da znam da vozim bicikl. Ko mi je kriv kad sam baksuz!

MAMA:

A mi ga pitamo odakle ti bicikl, Strahinja, a on ništa. Ćuti!

LELA:

Strahinja je dobro vaspitano i skromno dete, mora da se stideo! Jel' tako Strahinja?

STRAHINJA:

Nisam se stideo, nego sam znao da će samo da se izderu na mene. Sad su fini jer su u bolnici i jer je tetka Lela tu sa Mašom, a kad one odu, svi znamo šta me čeka!

MAMA:

Znate, on je tako malo povučen, ali dobro, pubertet je to. Jel' te boli sine?

TATA:

Ma vidiš da je omamljen lekovima, ne čuje te on sad ništa!

LELA:

Mi sad moramo da idemo.

TATA:

Hvala vam još jednom!

MAŠA:

Čujemo se, Strahinja!

MAMA:

Ako možemo ikako da vam se odužimo, molim vas...

LELA:

Samo da Strahinja bude dobro!

Tetka Lela i Maša odlaze.

STRAHINJA:

Neeee! Ne ostavljajte me! Mašo! Gotovo je, ostajem sam sa njima, ako do sad nisam dobio infarkt od svega što mi se dešava, mislim da će to sada da se desi!

TATA:

Sine! Pa kako tako? Pa nisi ti tikva bez korena? Pa zar za ovako finu ženu da nam ne kažeš?

MAMA:

I za deda Zdravka? Strahinja, ljubavi, pa to što si uradio je tako lepo, ne treba da se stidiš!

STRAHINJA:

Možda sam ja omamljen lekovima, ali i njih dvoje kao da su se drogirali.

MAMA:

A tek Maša što je slatka! Stvarno divno dete! Što je nikad nisi pozvao da dođe kod nas?

STRAHINJA:

Jeste, pa da vidi tatu u kućnom izdanju kao nekog Jetija i da je Jelena natera da rešava neke matematičke zadatke, pa da se isprepada i da više nikad ne dođe. Neka hvala, dobro je nama kad smo sami na klupi, pa makar i sa svim onim rojevima komaraca!

TATA:

Dobro, pusti sad to, samo nek se oni lepo druže.

MAMA:

Pa dobro, šta sam rekla sad?

TATA:

Ništa, 'ajde, ništa. Pusti sad.

MAMA:

Sineee? Sine jel' me čuješ? Imamo lepe vesti! Tati će objaviti knjigu! Tvoja nastavnica srpskog sredila! Zvala juče, kaže poslala je rukopis svom mužu koji je izdavač i oduševili su se, hoće da je objave.

STRAHINJA:

Jel' smem sad da se onesvestim?

X

Zaljublivanje

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu. Mislim da sam se zaljubio u Mašu! Samo mi je još to falilo, ne mogu da prestanem da se smejem, a onda u bolnici misle da sam ošamućen i drogiran od lekova.

PAVLE:

I kad su rekli da možeš kući?

STRAHINJA:

Ja mislim za par dana.

PAVLE:

Super i hoćeš moći u školu?

STRAHINJA:

Ne odmah, tek kad skinem gips.

PAVLE:

Blago tebi! Jel' ti bila Maša?

STRAHINJA:

Šta jel' bila Maša? Što pitaš za nju?

PAVLE:

Pa pitala me na fejsu da li si još u bolnici, kaže da joj ne odgovaraš na poruke.

STRAHINJA:

A ja sam mislio da je ona ljuta na mene, pa mi se zato ne javlja. Nemam internet u ovoj grupoj bolnici, ne mogu da verujem. Morala je da piše Pavlu, misliće da sam potpuni kreten.

PAVLE:

Strahinja? Jel' ti dobro?

STRAHINJA:

A? Jeste, jeste, nego... nešto sam se zamislio. I šta još kaže Maša?

PAVLE:

Ništa posebno, samo me pitala kako si i pozdravila te. Mislim da joj se sviđaš.

STRAHINJA:

Ja njoj da se sviđam, 'ajde ne lupaj Pavle! Odakle ti to?

PAVLE:

Pa rekla mi je.

STRAHINJA:

Šta ti je...

Strahinja ne stigne ni da se iznenadi kao čovek, a u bolničku sobu odjednom ulazi nastavnica srpskog sa celim razredom i Pavle se izgubi u masi.

NASTAVNICA SRPSKOG:

Pa Strahinja ti si budan, a mi hteli da te iznenadimo! Polako deco. Nemojte još uvek da se potpisujete na Strahinjin gips, molim vas, jedan po jedan! 'Ajde, sve kako smo spremili.

STRAHINJA:

Spremili? Šta spremili? Ne mogu da verujem da se ovo dešava. Ni u bolnici ne mogu da imam malo mira. Uostalom, nek rade šta hoće, sviđam se Maši!

NASTAVNICA SRPSKOG:

'Ajmo Stevo, daj tu violinu!

Ko svira gitaru? Gde je onaj triangl Zorane, jesam rekla da pazite na instrumente?!

Milice, spremna?

Svi na svoja mesta!!! Dečice!!!

I jen' i dva i jen' dva tri i...

RAZRED:

Strahinja vrati se

Nedostaješ nam

Bez tebe tužan je svaki dan

Na časovima bez tebe dosadno je

Na odmoru možda još gore

Nemoj više da voziš bajs

Brzo se vrati među nas

Molimo te.

U bolničkoj sobi nastup za Strahinju, nastavnica srpskog umire od sreće i ponosa, a Strahinja se smeška, ali ne zato što uživa u ovome, već zato što misli na Mašu.

XI

Ponovo kod kuće

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu! Tata se ošišao i obrijao bradu i brkove! Sprema se za promociju, potpuno je odlepio. Mama je još gora od njega, samo mi pravi neke kolače, palačinke, sve što hoću. Čak je i Jelena fina otkad sam došao iz bolnice. Ništa mi se to ne sviđa, mnogo su mi sumnjivi. Možda kriju da sam dobio neku tuberkulozu, da umirem? Mada, ko je još dobio tuberkulozu od slomljene noge?

MAMA:

Strahinja, razmišljala sam, mogao bi da pozoveš ceo razred na tatinu promociju!

TATA:

Sjajna ideja, ljubavi!

JELENA:

Tomislav je potvrdio da će doći i on.

STRAHINJA:

E super, samo nam je Tomislav falio tamo.

MAMA:

Samo ne znam šta ćeš ti obući Strahinja?! Mogli bismo u kupovinu kad skineš gips, taman nešto i za maturu da ti nađemo, sad će to sve brzo, dok trepneš!

JELENA:

Stigao je neki paket.

TATA:

Da vidim, mora da je od izdavača?

JELENA:

Nije, za Strahinju je.

MAMA:

Za Strahinju?

STRAHINJA:

Pa dajte mi to kad je za mene. Ne vredi, evo Jelena cepa papir, otpakuje paket, mama i tata skaču oko nje, ja kao da ne postojim. Samo da nisam u ovom gipsu, a ovako mogu samo da ležim i ne znam kako da im se suprotstavim. Ne samo da mi nepoznati ljudi zaviruju u privatni život, nego i rođena porodica.

JELENA:

Fotoaparat!

TATA:

Ja, ako je opet Lela, pa ja ću toj ženi morati da kupim stan ili bar nova kola, evo ne znam, stvarno.

JELENA:

Nije Lela, nego tetka! Kaže na koverti da je otišla sa tečom u Peking i da neće biti tu ni za promociju tatine knjige, ni za Strahinjinu maturu, što joj je mnogo žao, ali da se Strahinja lepo provede.

MAMA:

Jaoooo! Vidi, fotoaparat!

STRAHINJA:

Ja još nisam popravio one kečeve, a tetka mi je poslala fotoaparat. Stvarno je carica!

Čuje se zvono na vratima. Maša i Pavle ulaze u sobi, došli su da posete Strahinju.

MAMA:

Sine, vidi ko je došao!

MAŠA:

Ćao Strahinja!

PAVLE:

E gde si, Maša me pitala jel' može sa mnom, ja rekao okej, to je okej, jel' da?

STRAHINJA:

Maša je došla da me poseti! Naravno da je okej! Sva sreća pa se tata jutros obrijao, da je prvo njega ugledala odmah sa vrata, pobegla bi k'o muva bez glave!

MAMA:

Sad ću ja doneti kolače i sokove, jel' može?

JELENA:

Mama, tata, poštar je doneo još nešto – pismo za mene. Idem u Ameriku.

STRAHINJA:

Mislím da će se mama onesvestiti od te Amerike, a i ja ću, ali ne od Amerike već od toga što je Maša tu.

XI

Šetnja pored reke

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu, sedim sa Mašom na onoj istoj klupi kao kada sam polomio nogu i pored nas seda neko sa užasno dlakavim rukama, te ruke se ne mogu zaboraviti – tetkica! 'Ladno je došla tetkica i sela do nas na klupu! Ako odmah naglo okrenem glavu, možda me neće primetiti!

TETKICA:

Ej, momak, pa to si ti!

STRAHINJA:

O, dobar dan, nisam vas primetio.

TETKICA:

Nešto te ne viđam u školi.

STRAHINJA:

Polomio sam nogu, pa sam bio u gipsu i eto...

TETKICA:

Da, da, kako ti je majka?

STRAHINJA:

Dobro je, potpuno se oporavila. Izvinite, mi sad moramo da krenemo!

TETKICA:

Ako, ako, samo vi idite deco, zabavljajte se, evo i moj dečko stiže.

STRAHINJA:

Dečko? Tetkica sa dlakavi rukama, besna tetkica iz škole, ima DEČKA? Nemoguće, ovo se ne dešava, pa to je onaj Havarisani tip što sam s njim pio pivo ispred prodavnice.

HAVARISANI:

O, mali, pa otkud ti ovde?

STRAHINJA:

Evo slučajno, potpuno slučajno. Sad baš žurim, moram da idem.

HAVARISANI:

Mogli bismo ponovo na pivo, hehe?

STRAHINJA:

Da, da, čućemo se!

Strahinja odvuče Mašu brzinom svetlosti od te klupe.

MAŠA:

Ti piješ pivo?

STRAHINJA:

Ma ne pijem, to sam nešto jednom bio u nekoj depresiji i eto.

MAŠA:

Moram nešto da ti kažem.

STRAHINJA:

Moram nešto da te pitam.

MAŠA:

Pitaj.

STRAHINJA:

Hajde ti prva, ti si prva rekla, slobodno ti kaži.

MAŠA:

Mama je dobila posao! U pozorištu! Kao vlasuljarka. Sad ćemo moći kad god hoćemo da dobijemo karte za pozorište, pa možeš sa mnom nekad ako hoćeš.

STRAHINJA:

Super, ja sam se ponadao da će da mi kaže da me voli, kad ono - pozorište. Bezveze!

MAŠA:

Šta si ti hteo da me pitaš?

STRAHINJA:

Paaaa, ništa, ovaj... Moj tata sledeće nedelje ima promociju knjige, pa sam mislio, ako hoćeš i ako ništa ne radiš i ako si slobodna, možda da ideš sa mnom na to?

MAŠA:

Vidimo se sledeće nedelje!

Maša poljubi Strahinju u obraz i ode.

STRAHINJA:

Jel' ovo znači da?

XII

Tatina promocija

STRAHINJA:

Ovo je najstrašnji dan u mom životu! Tatina promocija počinje za pola sata i ja treba da držim govor! Maša još nije stigla, a od treme mi se toliko znoje dlanovi da se svaki papir u mojim rukama momentalno raspadne! Mama je kao na iglama, dočekuje goste, a čim ugleda Jelenu krenu joj suze na oči što je dobila stipendiju da ide u Ameriku. Ne znam da li od sreće ili od tuge? Tata sedi u nekom ćumezu iza sa nastavnicom srpskog i kao koncentriše se pre početka celog događaja. Ne mogu da verujem da je ceo moj razred zapravo došao na ovo, kad čuju kakva je knjiga neće više niko hteti da se druži sa mnom.

JELENA:

Strahinja, stigla je Maša.

MAŠA:

Ćao Strahinja, baš lepo izgledaš.

STRAHINJA:

Hvala i ti isto. Super što si došla, mislio sam da nećeš stići.

MAŠA:

Gde ti je tata, htela bih da mu čestitam?

STRAHINJA:

Eno ga iza sedi s nastavnicom srpskog i koncentriše se.

MAŠA:

Deda Zdravko i mama su te mnogo pozdravili, nisu mogli da dođu, jer mama radi, a on je otišao na terapiju.

MAMA:

Strahinja, moramo da počnemo, jesi spreman? Jelena, daj Strahinjin fotoaparati!

STRAHINJA:

Naravno da nisam spreman! Šta ako zapnem za gajtan i sapletem se, a svi gledaju u mene. K'o Pavle na priredbi za Svetog Savu. Direktorka je tad morala da obustavi ceo program, a nastavnica srpskog samo što se nije šlogirala.

Iz ćumeza izlazi nastavnica srpskog i prilazi Strahinji, a istovremeno mu prilazi i Maša.

NASTAVNICA SRPSKOG:

Strahinja, traži te tata.

STRAHINJA:

Evo, idem.

Maša presreće Strahinju na putu ka tati.

MAŠA:

Htela sam samo da ti poželim sreću.

STRAHINJA:

Pa hvala.

Maša poljubi Strahinju i on izbezumljen odlazi kod Tate.

TATA:

Sine, ja ovo ne mogu.

STRAHINJA:

Tata, molim te, saberi se.

TATA:

Ja ne mogu da izađem, moraćeš sam, žao mi je, Strahinja, stvarno mi je žao.

STRAHINJA:

Tata, prekini.

TATA:

Sad sam gledao knjigu, samo u prva tri poglavlja imam deset slovnih grešaka, dalje nisam ni smeo da gledam.

STRAHINJA:

Tata, o čemu pričaš? Saberi se molim te.

TATA:

Sedmo poglavlje je sranje... ja...

STRAHINJA:

Pravo da ti kažem, meni nije samo sedmo poglavlje sranje, već cela knjiga. Kad ovi iz škole čuju na šta to liči, ima svi da me zezaju do kraja života. Ali ja nisam ovde ni zbog sedmog poglavlja, ni zbog knjige uopšte, nego zbog tebe! I zato se molim te saberi, jer ima da se isповraćam na ceo prvi red kad tamo izađem na binu. Tako da, ako se ti ne smiriš ovog trenutka, onda smo obojica u govnama.

Njih dvojica zajedno izlaze pred publiku.

TATA:

Dragi gosti, prijatelji, rodbino, hvala što ste odvojili svoje vreme da večeras budete sa mnom u ovom posebnom trenutku mog života. Dok sam dolazio ovamo shvatio sam da sam napravio veliku grešku u svojoj knjizi. Petar, glavni lik moje knjige, ipak nije heroj, već kukavica. I shvatio sam zašto je to tako! Petar nije imao drugog izbora nego da pobegne, jer nije imao sin da ga zaustavi, kao što je mene malopre moj Strahinja zaustavio da ne pobegnem. On je stao ispred mene i rekao mi: Tata, reći ću ti istinu, jer te mnogo volim, bojim se, ali neću da te ostavim. Ja verujem u tebe, tata! Nemoj da odustaneš!

STRAHINJA:

Pa ovaj je skroz prolupao. Ja ništa od toga nisam rekao! Ne vredi mu što se obrijao i ošišao, kada je i dalje isto lud kao i pre. Eno je Maša - gleda me! Samo da se nisam zacrveneo.

TATA:

Moj glavni junak Petar možda jeste kukavica, ali je zato moj sin Strahinja – heroj! Strahinja, hvala ti, danas sam od tebe dobio veliku životnu lekciju!

Tata se sklanja sa podijuma i prepušta scenu Strahinji koji bojažljivo staje pred publiku. Strahinja čita iz vežbanke.

STRAHINJA:

Moj Tata je upravo slagao – nisam ja nikakav heroj. On zna da ja mislim da je njegova knjiga najbezveznija knjiga na svetu. Jednom sam uzeo da je čitam i bacio sam je posle deset strana. Tada mi je Mama rekla da prava drama kreće tek od dvadesete strane kad

taj Petar u knjizi sretne babu što proriče sudbinu i žabu koja govori, ali u poslednje vreme dosta mi je mojih karakondžula, pa mi ne trebaju još i njegove. Ali ja nisam sada ovde zbog te knjige, već zbog Tate - koji je pravi heroj.

Ali nije samo Tata heroj.

Heroj je i moja Mama koja nema rak dojke.

I moja sestra koja će da ide u Ameriku.

Heroj je i Pavle što me naučio da vozim bicikl.

I nastavnica srpskog zbog koje sam hteo da dobijem Nobela.

I psiholog, iako mnogo zadire u nečiju privatnost.

I tetkica koja ima dlakave ruke.

Heroj je i Havarisani što pije pivo, ali više ne puši.

Heroj je i deda Zdravko što nije skočio sa mosta.

Heroji su i svi moji drugari iz razreda.

Heroj je čak i baba Gvozdenka, iako misli da se drogiram i bacam špriceve ispod njenog prozora. Stvarno nisam ja.

Heroj je i teta Lela koja mi je poklonila najbolji bicikl na svetu.

Heroj je i komšinica Mira, iako se sa mojom mamom pipkala u našem kupatilu.

Heroji su čak i Tomislav, koga ću sad valjda malo manje viđati kad Jelena ode u Ameriku, tetka - koja mi je poslala ovaj fotoaparatus iako nisam popravio sve kečeve, ali i teča - koji dobro podnosi to što tetka mene ipak više voli nego njega.

A najveći heroj je – Maša, zato što je ovaj najstrašniji dan, uspela da pretvori u najlepší dan u mom životu.

Škljocanje aparata. Svi se zamrznu.

KRAJ